

læggelsen udtalt sin store Sympati for Tanken om en Deling af det kgl. Teaters Scene, og i selve Anmærkningerne til dette Forslag har han yderligere, vistnok ogsaa fuldkommen rigtigt, anført, at der ikke foregrebes noget ved denne Bestemmelse med Hensyn til en senere Deling af Scenen. Jeg maa ligesom tidligere Talere i saa Henseende henvide til de to Direktørers Fremstilling af Vanskelighederne ved at have de tre Kunstarter paa samme Scene, og jeg maa have Lov til at tilføje, at denne Fremstilling fra de to Direktører, Teaterchef Weis og Dr. Mantzius, forekommer mig at være den bedste Fremstilling; der er givet i de Aar, vi have beskæftiget os med Teatret. Jeg synes, at den paa mange Maader er bedre og ser rigtigere paa Teatrets Forhold end Teatrets tidligere Leder, Direktør Einar Christiansens Fremstilling, der led meget under en Ensidighed, som jeg skal komme til at berøre siden. At de nuværende Forhold ere uheldige for Kunsten, forekommer mig at maatte være indlysende for enhver. Teatrets Opgave er: „uden Ensidighed at opføre de bedste dramatiske Arbejder, saavel af ældre som af yngre, navnlig danske Forfattere og Komponister”. Saaledes udtales der i § 1 om dette Forhold. Hvorledes skal det være muligt for en Scene, som har 7 Aftener til Disposition og nogle enkelte Eftermiddagsforestillinger, at opfylde hele denne Opgave at være en Nationalscene for den dramatiske Talekunst og en Nationalscene for den dramatiske Syngeskunst? Det kan være vanskeligt nok at opfylde en enkelt af disse Opgaver for en enkelt Scene, men begge to ville ikke kunne opfyldes, derfor vil det ogsaa blive saamangelfuldt, som det for Tiden er.

Jeg maa have Lov til i denne Anledning at gøre nogle Bemærkninger og Henvisninger til den Sæson, vi for Øjeblikket ere inde i, for at vise, hvor lidet det er muligt at opfylde de Krav, der stilles til det kgl. Teater. Jeg vil gerne betone, at jeg tror ikke, nogen Direktion, den være saa ideel, den være vil — den nuværende Direktions Ledelse er vel ikke absolut ideel —, vilde være i Stand til at administrere Teatret i Overensstemmelse med de Krav, der her stilles, naar samtidig de økonomiske Fordringer skulle opfyldes. Det er jo Mening, at Skuespillet, som har gammel Hævd paa det kgl. Teater, skal have en vis Fortrinsret fremfor Operaen og Balletten. Jeg tror, at det Regulativ, der er givet for det kgl. Teaters Bestyrelse, og som vistnok gælder endnu, fastslaar Forholdet til 4 Skuespilaftener, 2 Operaaftener

og 1 Balletaften. Men som Forholdene have udviklet sig i Aar, ere vi langt derfra. De Tal, jeg skal tillade mig at nævne nu og senere, har jeg modtaget af vor eneste Teaterstatistiker og Teaterhistoriker Arthur Aumont. Der er i Aar til og med 19. Februar givet i alt 201 Forestillinger paa det kgl. Teater, hvoraf 169 Aftenforestillinger. Af disse tilhøre de 73 Skuespillet — jeg mener hermed Aftener, hvor der udelukkende er opført Skuespil, eller hvor Skuespillet har været dominerende, saaledes at det kun har været ledsaget af en enkelt lille Balletakt eller Operaakt —, 69 tilhøre Operaen og 27 Balletten; af Aftenforestillinger have altsaa 73 tilhørt Skuespillet, 96 Operaen og Balletten, altsaa meget langt fra det Forhold, der er fastsat i Regulativet, nemlig 4 for Skuespillet, 3 for de øvrige Kunstarter. Tager man Eftermiddagsforestillingerne med, bliver Forholdet noget gunstigere, idet Eftermiddagsforestillingerne væsentlig have tilhørt Skuespillet. 21 have tilhørt Skuespillet, 4 Operaen og 7 Balletten. Men samtidig bliver Forholdet for alle 201 Forestillinger — altsaa til og med den 19. Februar — det, at 94 Forestillinger have tilhørt Skuespillet, 73 Operaen og 34 Balletten, altsaa i alt 107 disse to Kunstarter, det vil sige 13 flere end Skuespillet. Jeg skal blot, for at ingen Tvivl kan opstaa, om disse Tal tilføje, at der selvfølgelig kan være enkelte Forestillinger, om hvis Karakter det er uvist, hvorvidt de skulle henregnes til Skuespillet eller til de andre Kunstarter, og en enkelt Forestilling, som har været sammensat af „Fruentimmerskolen” og „Askepot”, er regnet Balletten til gode, da Askepot er en Nyhed for i Aar, men kunde maaske lige saa godt være regnet Skuespillet til gode. Dette forandrer dog ikke noget i Forholdet, som er det, at Operaen for Øjeblikket er trængt længere frem, end Hensigten var ved Fastsættelsen af Regulativet for Teatrets Virksomhed.

Naar man ser paa Operaens Virksomhed, som altsaa har været under talmæssigt saa gunstige Forhold som vel muligt, vil man ikke desmindre se, at der i denne Sæson ikke har lydt en eneste Mozartsk Tone paa det kgl. Teater og ikke har været nogen Repræsentant for den franske Opéra comique; og at den danske, nationale Operamusik kun har været repræsenteret ved Carl Nielsens „Mascarade”, opført to Gange; medmindre man vil regne „Ungdom og Galskab” med til dansk Musik. I Du Puys, som skrev den, var der vel ikke meget nationalt; men selv om man regner „Ungdom og Galskab” med til den danske